

Heimwee naar Chevetogne

Sinds jaar en dag gaat een groepje Dominicusgangers jaarlijks op kloosterbezoek, meestal ieder jaar een ander klooster.

Kloosters kunnen gemiddeld 10 tot 15 gasten ontvangen, vandaar een groepje.

Dit jaar ging de groep voor het eerst internationaal en reisde af naar Chevetogne in Wallonië naar een klooster wat bekend staat om haar mooie Byzantijnse muziek.

Van 9 tot en met 13 maart bezochten 13 Dominicusgangers het klooster Chevetogne in Wallonië. Hoe zorgeloos leefden wij toen, wij organiseerden achtereenvolgens een treinreis, wij konden al beter geen handen geven, maar wel gewoon samen de grens over reizen. We stapten maandagochtend na de spits in de trein die ons probleemloos naar ons eindstation vervoerde. Eigenlijk was het één groot avontuur, achteraf gezien dan, hoewel bij het station onze eigen bus klaar stond waar we ruim in pasten.

Chevetogne heeft een prachtig gastenhuis, midden in de natuur, op 5 minuten lopen van het klooster. Dat gaf een huiselijkheid die het erg gezellig maakte, terwijl we toch ook de stilte wilden opzoeken. Dat was een hele uitdaging. Daarbij gaf het klooster zelf meteen keuzestress: er is een Byzantijnse en een Rooms-Katholieke kerk binnen hun muren en welke kies je dan en waarom? De stichter van Chevetogne, Dom Laurent Beauduin, heeft vanaf het begin vanaf 1925, gestreefd

naar het verbinden van de verschillende liturgische en spirituele tradities binnen de christelijke kerk, de oostelijke en westelijke, Byzantium en Rome. De viering van de liturgie zowel volgens de Byzantijnse als de Latijnse ritus stelt de aanwezigen in staat de rijkdom van de traditie van de ongedeelde kerk te ontdekken. Er wonen nu 29 monniken van 11 nationaliteiten. Novicen scholen zich drie jaar lang in de verschillende tradities en talen: Slavisch, Grieks en Latijn. Zij leren ook de basistaal van Wallo-

nië namelijk Frans. Tijdens ons verblijf werd er ook gebeden in perfect Nederlands, Engels en Duits. Tijdens hun scholingsperiode kunnen de novicen voelen en beoordelen welke traditie hen het meeste past en daarvoor kiezen.

Op vaste momenten zijn alle monniken bij een gezamenlijke eucharistieviering, op zaterdag zijn ze in de Latijnse kerk, op zondag in de Byzantijnse. De Byzantijnse kerk kent door de week geen eucharistieviering.

Onze eerste dienst was meteen een speciale dienst in de Byzantijnse crypte, dat was niet moeilijk kiezen, daar waren we allemaal. Tijdens de vastentijd vierten de Byzantijnen tweemaal per week een dienst van de 'voorgewijde gaven'. Brood en wijn worden dan vooraf, op de zondag, voorbereid om via een speciaal ritueel door de week uit te delen. Deze dienst was meteen zo indrukwekkend en zo anders dan de Rooms-Katholieke dienst dat eenieder geraakt werd. Het Slavisch gezang van de monniken resoneerde op een diepere laag. Een van de deelnemers had associaties als: het heilige naderen, in de oudste lagen van mijn ziel, andere hersengolven, muziek uit de hemel, geen gedachten, binnen laten

komen, overgave. We begrepen nauwelijks wat er allemaal gebeurde, het duurde lang, maar getroffen waren we. De voorganger deelde na een uitgebreid ritueel in wijn gedrenkt brood uit, de voorgewijde gave, met een zilveren lepel die in je open mond omgekeerd werd, voor iedereen dezelfde lepel.

Hoe zorgeloos waren wij, bijna iedereen ging naar voren, we waren in de ban van het ritueel. Daarna voelden de complete in de Roomse kerk enigszins kaal en koud aan, ook dat de voertaal Frans is hielp niet echt mee (complete - laatste getijdengebed van de dag).

De gastenpater, Père Philippe, legde uit dat de Byzantijnse rite meer meditatief is, je in jezelf laat zinken, je mag het binnenlaten in je hart, geraakt worden in je ziel. De traditie van het oosten viert gemeenschap. Het brood wordt verdeeld over engelen, levenden, doden, martelaren en monniken. Wanneer je de kerk binnen treedt ben je niet alleen, je komt binnen in de gemeenschap van heiligen waar God geprezen wordt. Wanneer de monniken binnen komen buigen ze diep, ze gaan diverse keren door de knieën met hun hoofd naar de grond, waarbij veelvuldig het oosters kruisteken wordt gemaakt. De ooster-

Enkele uitspraken van Père Philippe om niet te vergeten:

“Rouwmoedigheid is vreugdevolle droefheid.”

“God biedt aan elk mens de gelegenheid om te kiezen, niemand uitgezonderd.”

“Het is een zegen om gelovig te kunnen zijn (met alle twijfels), maar het is ook een opdracht.”

“Geloven is een liefdesrelatie aangaan met God, daar moet je tijd voor nemen”.

se mens buigt en knielt, maakt zo ruimte voor de Geest.

De iconen representeren het oerbeeld. Iconen zijn als het ware het Nieuwe Testament geschreven in beelden. De manier van afbeelden van de verschillende figuren is vast omschreven en de naam van de kunstenaar vind je niet op het icoon. Bij de westerse religieuze kunst mag de kunstenaar zijn eigen expressie uitdrukken en het werk signeren. In de Rooms-Katholieke traditie staat de priester centraal, zonder priester geen eucharistieviering. De Byzantijnse traditie kent geen priester, er zijn wisselende voorgangers.

Veel bezieling en inspiratie vonden we bij de Byzantijnse broeders in de crypte, bij de Latijnse complete. Zo veel prachtige muurschilderingen in de crypte, de iconostase, de monniken vol aandacht, het zingen, de geur van wierook, de eeuwenoude teksten en gezangen. Het Gospodi pomiloej (Heer ontferm U), het Marialied aan het eind van Byzantijnse complete, zo tender gezongen, de monniken geknielt op de grond. Bij het onverwachte Nederlandse ‘Onze Vader’. Een van ons drukte het zo uit: “Stilaan kwam ik tijdens de vieringen meer tot rust en inkeer, ik kon me overgeven aan, ja aan wat?

Ik noem het maar het Mysterie en ik ging weg in stilte na een oprechte buiging.”

Bezieling vonden we ook in de prachtige natuur, bij het in stilte opruimen en dekken in de eetzaal, bij een persoonlijk gesprek tijdens een wandeling. Het had stiller kunnen zijn, maar het was een warm samenzijn, de saamhorigheid was groot.

Bij ons afscheid stonden we in een kring voor het klooster, handen in elkaar, en we dankten elkaar, Père Philippe opende zijn raam op de eerste verdieping en zwaaide ons uit. Zorgeloos en dankbaar namen wij afscheid.

Na ons vertrek ging het klooster op slot.....